

Sygn. akt V KK 579/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2021 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie B. W.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 czerwca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 stycznia 2021 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek złożony przez obrońcę nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero wówczas, gdy bądź to (niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej) już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., II KK 361/13, LEX nr 1427396*).

Stwierdzić należy, że wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania orzeczenia został oparty w istocie rzeczy na wadze zarzutów wskazanych w kasacji, gdyż podniesiono, że „z uwagi na charakter (...) zarzutów, które obrazują rażące i oczywiste braki w postępowaniu Sądu II instancji i w konsekwencji w wysokim stopniu uprawdopodobniają uwzględnienie kasacji”, uzasadnione jest uruchomienie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Następnie obrońca powołał się na dyrektywę z art. 54 k.k. i argumentował, iż „sprawców w młodym wieku należy przede wszystkim wychowywać, nie zaś karać i to w sposób niezwykle restrykcyjny”.

Sąd Najwyższy stwierdza zatem, że argumentacja wniosku jednak nie przekonuje o konieczności zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k., gdyż nie zostały spełnione wymogi określające możliwość jej uruchomienia. Niezależnie od faktu, że przepis art. 54 § 1 k.k. – na który powołuje się obrońca – dotyczy zasad wymiaru kary wobec sprawców nieletnich i młodocianych, zaś skazany B. W. żadnej z tych przesłanek nie spełnia, to podjęcie obecnie oceny, jaka kara wobec skazanego spełniałaby kryterium sprawiedliwej, byłoby zdecydowanie przedwcześnie na tym etapie postępowania. Wreszcie wypada zauważyć, że samo powołanie się na treść zarzutów nie może być uznane za przekonujące w tym przypadku – nie mogą one bowiem automatycznie przesądzać o tym, że już na pierwszy rzut oka uzasadniają przyjęcie rażącego naruszenia prawa o charakterze zbliżonym do bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Brak bowiem możliwości uznania na tym etapie, jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy, że *prima facie* zarzuty podniesione w kasacji powinny prowadzić do uchylenia orzeczeń Sądów obu instancji i ewentualnego powtórzenia postępowania. Przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być przecież całościowa ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, gdyż ta może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie merytorycznego rozpoznawania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Trafnie zauważył prokurator w odpowiedzi na kasację, że brak jest podstaw faktycznych i prawnych do wstrzymania wobec B. W. wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

